

Arrest

nr. 228 024 van 25 oktober 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. NACHTERGAELE
Moskoustraat 2
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Soedanese nationaliteit te zijn, op 21 oktober 2019 bij faxpost heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 9 oktober 2019 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater} - overdrachtsbesluit).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 oktober 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 oktober 2019 om 16 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. NACHTERGAELE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 13 mei 2019 diende verzoeker een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische overheden.

Raadpleging van de 'Eurodac'-database leerde dat de vingerafdrukken van verzoeker reeds werden geregistreerd in Frankrijk in het kader van een internationaal beschermingsverzoek.

Op 5 juli 2019 werd verzoeker gehoord.

Op 8 juli 2019 werd een terugnameverzoek gericht aan de Franse overheden op grond van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (hierna: de Dublin III-verordening).

Op 11 juli 2019 verklaarden de Franse overheden zich akkoord met de terugname van verzoeker op grond van artikel 18, 1, d, van de Dublin III-verordening.

Op 8 oktober 2019 richtte de raadsman van verzoeker een schrijven aan de Dienst Vreemdelingenzaken – cel Dublin.

Op 9 oktober 2019 nam de gemachtigde van de bevoegde minister de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"(...)

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten:

naam : W.

voornaam : A. E. A.

geboortedatum : [...]1991

geboorteplaats : Darfour

nationaliteit : Soedan

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene verklaarde op 29.04.2019 in België te zijn aangekomen. Op 09.05.2019 bood betrokkene zich aan bij de Dienst Vreemdelingenzaken (verder: de DVZ) en maakte zijn intentie kenbaar dat hij in België een verzoek om internationale bescherming wenste in te dienen. Betrokkene verklaarde geboren te zijn op 10.05.1991 te Darfour en over het staatsburgerschap van Soedan te beschikken en werd dezelfde dag in het bezit gesteld van een aanmeldbewijs. Op 13.05.2019 diende betrokkene effectief een verzoek om internationale bescherming in bij de bevoegde Belgische autoriteiten hetwelk op 13.05.2019 door de DVZ werd geregistreerd. Betrokkene vroeg tijdens zijn persoonlijk onderhoud op de DVZ van 05.07.2019 een correctie van zijn achternaam van W. naar W. en een correctie van zijn voornaam van A. I. A. naar A. A. A. en verklaarde dat dit gegevens correct zijn. Een nazicht van de vingerafdrukken in de Centrale Eenheid van het Eurodacstelsel en het VIS toont aan dat de vingerafdrukken van betrokkene door de Franse autoriteiten in de Centrale Eenheid van het Eurodacstelsel werden geregistreerd in het kader van een verzoek om internationale bescherming. Een nazicht van de vingerafdrukken in het VIS levert geen resultaat op. De Franse autoriteiten hebben op datum van 11.07.2019 hun akkoord tot terugname gegeven voor de bovengenoemde persoon.

Betrokkene verklaarde tijdens zijn persoonlijk onderhoud op de DVZ van 05.07.2019 dat dit zijn eerste verzoek om internationale bescherming in België is en dat hij eerder een verzoek om internationale bescherming in Frankrijk heeft ingediend en dat dit verzoek werd afgewezen in april 2019. Betrokkene verklaarde verder tijdens zijn persoonlijk onderhoud op de DVZ van 05.07.2019 dat hij op 22.06.2014 vanuit Soedan naar Europa wilde reizen waarbij hij Soedan per wagen verliet en illegaal naar Egypte reisde waar hij drie dagen later zou zijn aangekomen. Betrokkene verklaarde dat hij twee jaar en twee maanden in Caïro in Egypte verbleef alvorens Egypte te verlaten en per boot naar Italië te reizen waar hij tien dagen later zou zijn aangekomen in Sicilië. Na acht dagen zou betrokkene Italië te voet verlaten hebben en naar Frankrijk gereisd zijn.

Betrokkene verklaarde dat hij daar eind augustus 2016 zou zijn aangekomen. Betrokkene verklaarde dat hij in Frankrijk een verzoek om internationale bescherming indiende en tot 29.04.2019 in Ayange verbleef. Betrokkene verklaarde dat zijn verzoek om internationale bescherming in april 2019 werd

afgewezen waarna hij per taxi vanuit Frankrijk naar België reisde waar hij op 29.04.2019 zou zijn aangekomen. Op 09.05.2019 bood betrokkene zich aan bij de DVZ en maakte zijn intentie kenbaar dat hij in België een verzoek om internationale bescherming wenste in te dienen en werd dezelfde dag in het bezit gesteld van een aanmeldbewijs. Op 13.05.2019 diende betrokkene effectief een verzoek om internationale bescherming in bij de bevoegde Belgische autoriteiten hetwelk op 13.05.2019 door de DVZ werd geregistreerd. Betrokkene verklaarde het grondgebied van de lidstaten niet te hebben verlaten. Betrokkene verklaarde verder dat hij nooit in het bezit is geweest van een paspoort en dat zijn identiteitskaart is achtergebleven in Soedan.

Rekening houdende met de resultaten uit het Eurodacverslag van 09.05.2019 waaruit blijkt dat de vingerafdrukken van betrokkene door de Franse autoriteiten in de Centrale Eenheid van het Eurodacsysteem werden geregistreerd naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming en de verklaringen van betrokkene dat in Frankrijk een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend en dat dit verzoek in april 2019 werd afgewezen en vervolgens vanuit Frankrijk naar België reisde waar hij op 29.04.2019 zou zijn aangekomen en zich op 09.05.2019 aanmeldde bij de DVZ werd op basis van deze gegevens en verklaringen voor betrokkene op 08.07.2019 een terugnameverzoek op basis van art. 18§1d van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (verder: Dublin-III-Verordening) overgemaakt aan de Franse autoriteiten. De Franse autoriteiten hebben dit terugnameverzoek voor betrokkene op 11.07.2019 ingewilligd op basis van art. 18§1d van de Dublin-III-Verordening en erkennen daarmee expliciet dat Frankrijk de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene.

Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Frankrijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene dient te worden benadrukt dat Frankrijk een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming minder waarborgen in Frankrijk dan in België zou genieten.

Frankrijk heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève dd. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een verzoek om internationale bescherming op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een verzoek om internationale bescherming. Het verzoek om internationale bescherming van betrokkene zal door de Franse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Franse autoriteiten de minimumnormen inzake de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt evenmin concrete elementen aan dat een terugkeer naar Frankrijk een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2011/95/EU of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene slaagt er evenmin in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Frankrijk hem zonder meer zal repatriëren naar het land waarvan hij het staatsburgerschap bezit of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft na zijn aankomst in Frankrijk en vooraleer in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM.

Met betrekking tot de vraag of er redenen zijn met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling door de autoriteiten van de verantwoordelijke lidstaat die een verzet tegen een overdracht naar de voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming verantwoordelijke lidstaat zouden kunnen rechtvaardigen, verklaarde betrokkene tijdens zijn persoonlijk onderhoud dat hij niet terug naar Frankrijk wil want dat ze zijn aanvraag hebben afgewezen en dat ook zijn beroep hiertegen verworpen werd en dat als hij terug naar Frankrijk gaat hij terug dezelfde beslissing zal krijgen en zonder hulp op straat terecht zal komen (DVZ, vraag 33). Met betrekking tot deze opgegeven redenen om zich te verzetten tegen een overdracht aan Frankrijk dient te worden opgemerkt dat het indienen van een verzoek om internationale bescherming niet automatisch impliceert dat men een gunstige beslissing ontvangt in de vorm van een verblijfstitel. Dat men na een eventuele afwijzing van een verzoek om internationale bescherming op zeker moment het voorwerp kan uitmaken van een verwijderingsmaatregel en eventueel een bijhorende maatregel van bewaring, betekent bovendien niet automatisch een inbreuk op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) en toont evenmin automatisch aan dat de Franse autoriteiten de minimumnormen inzake de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen

2011/95/EU, 2013/32/EU en 2013/33/EU, niet zouden respecteren. Het loutere feit dat betrokkene zijn verzoek om internationale bescherming in Frankrijk werd afgewezen betekend niet automatisch dat er sprake is van een “niet correctie of onmenselijke behandeling” of een automatische inbreuk op de bovenstaande internationale en Europese regelgeving.

Betrokkene brengt met betrekking tot de overdracht naar Frankrijk dan ook geen concrete gegevens aan die zouden kunnen wijzen op een eventuele schending van art. 3 van het EVRM. Een loutere vrees daarvoor volstaat dus geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Frankrijk een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM. De door betrokkene aangehaalde reden dat zijn verzoek om internationale bescherming in Frankrijk werd afgewezen en dat zijn beroep hiertegen eveneens verworpen werd, kan dan ook niet beschouwd worden als een gerechtvaardigde reden om zich te verzetten tegen een overdracht naar Frankrijk. Daar waar betrokkene stelt dat als hij teruggaat naar Frankrijk hij weer dezelfde beslissing zal krijgen en zonder hulp op straat terecht zal komen, is bovendien hypothetisch van aard. Bovendien dient te worden opgemerkt dat het volgen van betrokkene in diens keuze van het land waar hij een verzoek om internationale bescherming wil indienen nadat zijn verzoek in een andere lidstaat, in casu Frankrijk, werd afgewezen, zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming en om een vrije keuze van de verzoeker om internationale bescherming uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door betrokkene kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule. De Belgische asielinstantie zal dan ook onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om zijn verzoek om internationale bescherming in België te behandelen. Wat bovendien een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM betreft bij een verwijdering van betrokkene naar Frankrijk dient te worden opgemerkt dat er op basis van een grondige analyse van toonaangevende rapporten van gezaghebbende organisaties met betrekking tot de situatie in Frankrijk wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM bij een verwijdering van betrokkene naar Frankrijk (Laurent Delbos & Claire Tripier, “National Country Report France”, AIDA – Asylum Information Database, last updated 20.03.2019; te consulteren op <http://www.asylumineurope.org/reports/country/france> verder AIDArapport);

blijkt dat men omdat men verzoeker om internationale bescherming is of zou zijn in Frankrijk of tot deze kwetsbare groep zou behoren, niet zonder meer en automatisch kan stellen dat men als verzoeker om internationale bescherming in Frankrijk automatisch deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte, vernederende en mensonwaardige behandelingen zoals bepaald in art.3 van het EVRM en dit louter en alleen omdat men een verzoeker om internationale bescherming is of zou zijn. Wat betreft het AIDA rapport wordt duidelijk gesteld dat verzoeken om internationale bescherming van personen die onder de Dublin Verordening terug naar Frankrijk worden overgebracht op dezelfde manier behandeld worden als de reguliere verzoeken (p. 49). Het rapport maakt wel melding van het feit dat de omstandigheden van steun voor Dublin-terugkeerders ingewikkeld kunnen verlopen met onderlinge verschillen tussen de verscheidene prefecturen (p. 41 en p. 49). Echter toont het niet aan dat Dublin-terugkeerders uitgesloten worden van de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming in Frankrijk bij overdracht of geen enkele mogelijkheid hebben om materiële opvangvoorzieningen te bekomen. Het loutere feit dat er onderlinge verschillen worden vastgesteld tussen de verscheidene prefecturen hieromtrent toont niet aan dat er bij Dublin-overdrachten naar Frankrijk sprake is van dermate structurele of systematische tekortkomingen die een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest impliceren. We wensen in dit verband echter wel te benadrukken we dat het geactualiseerde AIDA-rapport over Frankrijk eventuele registratieproblemen identificeert waarbij verzoeken om internationale bescherming niet binnen de wettelijke termijn van drie werkdagen geregistreerd worden. Echter wordt er desbetreffend wel actie ondernomen door de Franse autoriteiten waarbij ze in een omzendbrief (d.d. 12.01.2018) het plan ontvouwen om te voorzien in bijkomend personeel en een reorganisatie wat moet leiden tot een verbetering van deze registratieproblemen (p. 25). Verder tonen recente initiatieven vanuit de Franse instanties ook aan, zoals onder meer het testen van een snellere procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming in Guyana (<http://www.asylumineurope.org/news/30-05-2018/france-acceleration-asylum-procedure-tested-guyana>, 30.05.2018), dat de Franse instanties niet onverschillig staan ten opzichte van de problemen betreffende de registratie en op zoek zijn naar manieren om de registratie te verbeteren. Verder blijkt uit het AIDA-rapport ook dat de problematiek van registratie zich niet op veralgemeende wijze voordoet in Frankrijk. Er blijkt een duidelijk verschil qua duur die nodig is teneinde het verzoek om internationale bescherming te kunnen registreren al naargelang waar men zich

bevindt (p. 26). Bijgevolg kan hier dan ook geen veralgemeende systeemfout op vlak van registratie worden afgeleid. Betreffende de opvangvoorzieningen in Frankrijk, en eventueel elementen van overbevolking of een capaciteitsprobleem, wensen we op te merken dat ondanks dat er in het bovenvermelde AIDA-rapport tot op heden kanttekeningen worden geplaatst bij de capaciteit van de Franse opvangstructuren het rapport ook stelt dat er in 2017 25.000 bijkomende plaatsen gecreëerd werden. Verder voorzien de Franse autoriteiten ook in verscheidene nieuwe vormen van opvang om de tekortkomingen aan te pakken, zoals onder meer het “reception and accommodation programme” (PRAHDA) (p. 84-85). In 2019 kondigde het Ministerie voor Binnenlandse zaken nog aan om 1.000 bijkomende plaatsen te voorzien in “Reception Centres for Asylum Seekers” (CADA) en 2.500 plaatsen in “emergency reception centres” (p. 84). Verder toont het AIDA-rapport ook aan dat verzoekers om internationale bescherming wiens verzoek geregistreerd werd in Frankrijk in aanmerking komen om toegang te verkrijgen tot een opvangcentrum, waarbij de opvangplaats wordt toegewezen op de dag van het indienen van het verzoek. Indien er echter niet meteen voorzien kan worden in een plaats in een opvangcentrum wordt er voorzien in voorlopige opvangvoorzieningen. In praktijk voorzien de Franse autoriteiten in het prioritair toekennen van opvangvoorzieningen voor families en gezinnen waardoor alleenstaande mannen en vrouwen het vaak moeilijker hebben om meteen toegang te verkrijgen tot een opvangcentrum (P. 83). Echter moet hierbij benadrukt worden dat de volledige opvangcapaciteit op het einde van 2016 nog niet bereikt was in Frankrijk (cfr. 90%). Verder toont het rapport ook moeilijkheden aan betreffende de duur van het toewijzen aan een opvangvoorziening maar maakt het geen melding van het feit dat er sprake zou zijn van een uitsluiting van opvang omwille van dermate capaciteitsproblemen. Verder hebben ook verzoekers met een negatieve beslissing de mogelijkheid om in het opvangcentrum te verblijven tot één maand na de notificatie van hun negatieve beslissing (p. 79) en zullen de Franse autoriteiten in 2018 en 2019 voorzien in extra bijkomende opvangplaatsen. Voorts worden de leefomstandigheden in de reguliere opvangvoorzieningen voor verzoekers als adequaat beschouwd en er zijn geen officiële rapporteringen geweest van overbevolking in de opvangvoorzieningen in Frankrijk (p. 86). Daarnaast verwijzen we ook naar een recent decreet aangenomen door de Franse autoriteiten (d.d. 01.06.2018) dat voorziet in een verhoging van de financiële toeslag die verzoekers om internationale bescherming verkrijgen die toegang hebben tot de materiële opvangvoorzieningen maar nog niet meteen een plaats hebben kunnen verkrijgen gebaseerd op het nationale systeem van opvang (<http://www.asylumineurope.org/news/01-06-2018/france-increase-allowance-asylum-seekers-without-accommodation>, 01.06.2018). Verder kan besloten dat betrokkene bij het indienen van een nieuw verzoek om internationale bescherming in de procedure van herhaalde verzoeken kan terecht komen. In dit verband merken we op dat het geactualiseerde AIDA-rapport stelt dat er indien er aan betrokkene reeds een bevel om het grondgebied te verlaten, werd afgeleverd dit bevel geschorst wordt tijdens het onderzoek naar het eerste volgend verzoek om internationale bescherming (p. 69). Verder wensen we te verwijzen naar artikel 20(c) van Richtlijn 2013/33/EU wat voorziet in een mogelijkheid tot beperking of intrekking van de materiële opvangvoorzieningen bij het indienen van een volgend verzoek om internationale bescherming. Het loutere feit dat er in het geval van betrokkene dan ook voorzien kan worden in een intrekking van de materiële opvangvoorzieningen kan dan ook geen schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Daarnaast stelt het geactualiseerde rapport over Frankrijk ook enkel dat de mogelijkheid bestaat om de materiële opvangvoorzieningen voor verzoekers te beperken maar dat verzoekers niet volledig uitgesloten kunnen worden van deze voorzieningen. (p. 78). We verwijzen verder naar een rapport gepubliceerd door de European Council on Refugees and Exiles (ECRE) op 05.06.2018 (“Access to asylum and detention at France’s Borders”, European Council on Refugees and Exiles (ECRE) and Asylum Information Database (AIDA), 05.06.2018) (<http://www.asylumineurope.org/sites/default/files/franceborders.pdf>). Dit rapport is gebaseerd op een fact-finding missie vanuit ECRE naar Frankrijk met een specifieke focus op vrijheidsberoving en toegang tot de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming aan de grens. We merken hierbij vooreerst op dat de bevindingen van het rapport niet toepasbaar zijn op de situatie van betrokkene die in zijn hoedanigheid van een Dublin-terugkeerder naar Frankrijk zal worden overgebracht en via een expliciet akkoord van de Franse autoriteiten voor de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming.

Ook betreffende de concrete elementen van vasthouding en vrijheidsberoving die in het rapport geïdentificeerd worden merken we op dat deze van toepassing zijn op zeer specifieke profielen van migranten en kandidaat-vluchtelingen, onder meer diegene die via de Italiaans-Franse grens het Franse grondgebied binnen reizen, waardoor deze geen betrekking hebben op de specifieke situatie van betrokkene. Er zijn dan ook geen indicaties dat betrokkene na zijn overdracht aan Frankrijk in het kader van Verordening 604/2013 onderwerp zal zijn van een onrechtmatige detentie of onmiddellijk zal worden vastgehouden.

Daarnaast benadrukken we ook dat betrokkene, indien hij toch onderwerp zal zijn van detentie, steeds de mogelijkheid heeft om beroep in te dienen tegen deze detentie. Zo kent Frankrijk onafhankelijke beroepsinstanties. In dit verband merken we verder wel op dat het rapport ook melding maakt van verscheidene tekortkomingen en moeilijkheden bij het concreet verkrijgen van toegang tot de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming aan de grens. Echter zijn we van oordeel dat deze niet als dermate ernstig beschouwd kunnen worden om in dit geval te spreken van een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest en vooral betrekking hebben op meer praktische tekortkomingen. Zo wensen we ook te benadrukken dat het feit dat betreffende bepaalde onderdelen van de omstandigheden van opvang en van behandeling problemen kunnen worden geïdentificeerd in Frankrijk niet aantoonbaar dat deze dermate structurele tekortkomingen impliceren waardoor verzoekers om internationale bescherming die in het kader van Verordening 604/2013 aan Frankrijk worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van verzoekers in Frankrijk is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen. Dat de betrokkene een tijdlang op straat geleefd zou hebben omwille van een negatieve beslissing kan, gezien bovenstaande, evenmin gezien worden als een situatie die een schending zou zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. In de aangehaalde rapporten zijn geen meldingen terug te vinden dat het systeem van de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Frankrijk dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor verzoekers om internationale bescherming die in het kader van de Dublin-Verordening aan Frankrijk worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Daarnaast heeft het UNHCR geen rapporten gepubliceerd waarin het UNHCR stelt dat het systeem van de van de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Frankrijk dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor verzoekers om internationale bescherming die in het kader van de Dublin-Verordening aan Frankrijk worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Er zijn evenmin publicaties van het UNHCR beschikbaar waarin het UNHCR oproept om in het kader van de Dublin-Verordening geen personen te transfereren naar Frankrijk omwille van structurele tekortkomingen in het Franse systeem van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen waardoor verzoekers om internationale bescherming die in het kader van de Dublin-Verordening aan Frankrijk worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Wat betreft de actuele situatie waarbij er in Frankrijk momenteel een instroom is van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten ten gevolge de politieke gebeurtenissen die plaatsgrepen en plaatsgrijpen in Noord-Afrika en het Midden-Oosten dient echter te worden opgemerkt dat dit niet automatisch betekend dat betrokkene na zijn overdracht aan de Franse autoriteiten blootgesteld zal worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat zijn verzoek om internationale bescherming niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld. Er zijn evenmin recente objectieve publicaties van toonaangevende en gezaghebbende organisaties voorhanden waaruit blijkt dat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming, opvang, gezondheidszorg en juridische bijstand in de Franse procedure tot het bekomen van internationale bescherming en opvangmodaliteiten door de instroom van verzoekers om internationale bescherming in zijn geheel niet meer beschikbaar zijn noch dat eventuele tekortkomingen stelselmatig zijn. Wat betreft eventuele elementen van racisme, dient bovendien te worden opgemerkt dat geen enkele lidstaat volledig vrij is van discriminatie, xenofobie en onverdraagzaamheid. Dit impliceert echter niet automatisch dat wat betreft de behandeling van verzoeker om internationale bescherming en de opvang en begeleiding van verzoekers om internationale bescherming dat personen, die aan Frankrijk worden overgedragen onder de bepalingen van Verordening 604/2013, een reëel risico lopen te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen. Wat betreft de publicaties in analoge en digitale media met betrekking tot de verhoogde instroom van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten in Frankrijk en de organisatorische problemen die daar mee gepaard zouden gaan, dient echter te worden opgemerkt dat deze publicaties niet zonder meer als objectief en accuraat kunnen worden beschouwd. Het gegeven dat eender welk analoog of digitaal medium een artikel publiceert, bewijst immers niet de correctheid en objectiviteit van de erin vermeldde feiten. De in analoge en digitale media gepubliceerde berichten en (politieke) meningen zijn dan ook wat ze zijn: publicaties waar geen objectieve bewijswaarde aan kan worden toegekend en dit in tegenstelling tot de rapporten van toonaangevende gezaghebbende nationale en internationale organisaties. Verder dient te worden opgemerkt dat het Hof van Justitie van de Europese Unie op 21 december 2011 in de gevoegde

zaken C-411/10, N.S. versus Secretary of State for the Home Department en C-493/10, M.E. en andere versus Refugee Applications Commissioner Minister for Justice, Equality and Law Reform onder meer stelde dat het niet in overeenstemming zou zijn met de doelstellingen en het systeem van de Dublin-Verordening indien de geringste schending van de richtlijnen 2013/33/EU, 2011/95/EU en 2013/32/EU zou volstaan om de overdracht van een verzoeker om internationale bescherming aan de normaal gesproken bevoegde lidstaat te verhinderen. Door het vermoeden te vestigen dat de grondrechten van de verzoeker om internationale bescherming er zullen worden geëerbiedigd in de Lidstaat die normaal gesproken bevoegd is om zijn verzoek om internationale bescherming te behandelen beoogt de Dublin-Verordening namelijk een duidelijke en hanteerbare methode in te voeren om snel te kunnen bepalen welke Lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming zoals met name in de punten 124 en 125 van de conclusie van Advocaat-Generaal V. Trstenjak van 22.09.2011 in de zaak in de zaak C-411/10 van N.S. versus Secretary of State for the Home Department blijkt. Daartoe voorziet de Dublin-Verordening in een regeling die inhoudt dat slechts één Lidstaat, die op basis van de objectieve criteria wordt aangewezen bevoegd is om een in een Unieland ingediend verzoek om internationale bescherming te behandelen. Indien iedere niet-naleving van een afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2013/33/EU, 2011/95/EU of 2013/32/EU door de bevoegde Lidstaat in casu tot gevolg zou hebben dat de Lidstaat waarin een verzoek om internationale bescherming wordt ingediend, de verzoeker om internationale bescherming niet aan die eerste Lidstaat kan overdragen, zou aan de in hoofdstuk III van de Dublin-II-Verordening vervatte criteria om de bevoegde Lidstaat te bepalen een extra uitsluitingscriterium worden toegevoegd volgens hetwelk onbeduidende schendingen van de eerder vermelde richtlijnen, in casu 2013/33/EU, 2011/95/EU of 2013/32/EU, in een bepaalde Lidstaat, ertoe kunnen leiden dat deze staat ontslagen wordt van de in deze Verordening bepaalde verplichtingen. Dit zou die verplichtingen elke inhoud ontnemen en de verwezenlijking van het doel, met name snel te bepalen welke Lidstaat bevoegd is om een in de Unie ingediend asielverzoek te behandelen, in gevaar brengen. Niet tegenstaande dat een overdracht dus een schending kan uitmaken in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie indien er ernstig gevreesd moet worden dat het systeem van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen in de verantwoordelijke Lidstaat te kort schieten waardoor verzoekers om internationale bescherming die aan een Lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld zouden worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dient te worden vastgesteld dat er op basis van een analyse van verschillende rapporten echter niet gesteld kan worden dat men als verzoeker om internationale bescherming of louter en alleen omdat men deel zou uitmaken van de kwetsbare groep van verzoekers om internationale bescherming, in Frankrijk zonder meer en automatisch zal worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie of dat het systeem van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen in Frankrijk te kort schieten of structurele tekortkoming vertoont waardoor verzoekers om internationale bescherming die aan een Lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld zouden worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Op basis van een analyse van deze rapporten, waarvan een kopie in bijlage aan het administratief dossier van betrokkene wordt toegevoegd en de door betrokkene aangehaalde verklaringen, kan er dan ook geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Franse autoriteiten, op zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in zijn zaak feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en art. 3 van het EVRM worden weerlegd. Hiervan is sprake als de verzoeker om internationale bescherming aannemelijk maakt dat in de procedure tot het bekomen van internationale bescherming van de verantwoordelijke lidstaat ten aanzien van de verzoeker om internationale bescherming niet zal worden onderzocht en vastgesteld of er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van art. 3 van het EVRM, hetgeen hier niet het geval is. Een loutere vrees voor een schending van art. 3 van het EVRM volstaat trouwens geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Frankrijk een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM. Betrokkene toont evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Frankrijk er toe zal leiden dat hij gerepatriëerd zal worden naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft en maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Franse autoriteiten hem zouden repatriëren naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft. De Franse

autoriteiten zullen bovendien tenminste zeven (07) werkdagen op voorhand in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene zodat aangepaste opvang kan worden voorzien.

Met betrekking tot familieleden in België of Europa dient te worden opgemerkt dat betrokkene meerderjarig is. Betrokkene verklaarde tijdens zijn persoonlijk onderhoud op de DVZ van 05.07.2019 dat hij geen familieleden in België of Europa heeft (DVZ, vraag 20 & 21). Op basis van het voorgaande is een behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene in België op basis van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11 of art. 16 van de Dublin-III-Verordening dan ook niet aan de orde.

Met betrekking tot zijn gezondheidstoestand verklaarde betrokkene tijdens zijn persoonlijk onderhoud op de DVZ van 05.07.2019 dat hij een glazen oog heeft en niet kan zien met zijn rechteroog en dat hij ook zorgen heeft (DVZ, vraag 32). Met betrekking tot deze motieven, met name dat hij een glazen oog heeft en niet kan zien met zijn rechteroog en dat hij ook zorgen heeft, dient te worden opgemerkt dat deze niet in overweging worden genomen in het kader van de Dublin-III-procedure. Deze doen namelijk geen afbreuk aan het gegeven dat Frankrijk de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene. Bovendien wordt niet aannemelijk gemaakt dat betrokkene niet op medische verzorging kan rekenen in Frankrijk indien dit nodig zou zijn. Er zijn in het administratief dossier van betrokkene geen concrete elementen of bewijzen aanwezig dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen. Er dient verder te worden opgemerkt dat het niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Frankrijk niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Frankrijk niet de nodige zorgen zal verkrijgen indien nodig. Bijgevolg is er geen bewijs aanwezig dat een overdracht naar het land van overname, in casu Frankrijk, een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2011/EU/95, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Met betrekking tot de toegang tot medische zorgen, dient te worden opgemerkt dat personen die in het kader van de Dublin-III-Verordening aan Frankrijk worden overgedragen net zoals andere verzoekers tot internationale bescherming net zoals andere burgers van derde landen, toegang hebben tot de gezondheidszorg via het systeem van universele gezondheidszorg (PUMA). Hierbij worden verzoekers ook uitgezonderd van de verplichting om minstens drie maanden in Frankrijk verbleven te hebben. Daarnaast voorzien de Franse autoriteiten ook in een bijkomend systeem van medische gezondheidszorg voorzien door de staat (AME) waarbij gratis behandelingen in het ziekenhuis of medische consultaties kunnen worden aangeboden. Verder is er ook de mogelijkheid om gezondheidszorg te bekomen via de All-Day Healthcare Centres (PASS) in de publieke ziekenhuizen die, op basis van de wetgeving, in alle publieke ziekenhuizen moet aangeboden worden. Het AIDA-rapport spreekt echter wel over onderlinge verschillen tussen de regio's qua kwaliteit van de gezondheidszorg maar maakt geen melding van dermate structurele of systematische tekortkomingen. Verder voorzien bovenstaande systemen van gezondheidszorg ook in psychiatrische of psychologische behandelingen ondanks het feit dat er in de wetgeving geen aparte specifieke voorzieningen bestaan gericht op de mentale gezondheidszorg. (p. 89-90). Verder dient te worden opgemerkt dat zoals reeds werd aangegeven te worden benadrukt dat de Franse autoriteiten indien nodig, volgens de bepalingen van artikel 32 van de Dublin-III-Verordening en middels het standaard medisch formulier indien nodig tot in detail zullen kunnen worden geïnformeerd over eventuele behandelingen, medicijnen of bijkomende maatregelen. Bijgevolg is er geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van terugname, in casu Frankrijk, een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2011/95/EU, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Op basis van de verklaringen van betrokkene en de elementen aanwezig in het administratieve dossier van betrokkene kan er dan ook niet besloten worden dat er in het geval van betrokkene sprake is van specifieke noden of extreme kwetsbaarheid. Tot slot wensen we te benadrukken dat het EHRM reeds oordeelde dat artikel 3 van het EVRM een verdragsluitende staat in beginsel niet verplicht om een persoon niet te verwijderen of uit te zetten wanneer deze in staat is te reizen en voor zover in dat verband de nodige maatregelen worden genomen die passend zijn en aan de toestand van de betrokkene aangepast (cfr. arresten van het EHRM van 4 juli 2006, Karim tegen Zweden, §2 en 30 april 2013, Kochieva e.a. tegen Zweden, § 35). Er dient benadrukt te worden dat de Dublin-III-Verordening voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013. Verder verwijzen we in dit verband ook naar recente rechtspraak van het EHRM waarin bevestigd wordt dat de overdracht van volwassen alleenstaande verzoekers, ongeacht of ze mannelijk dan wel vrouwelijk zijn, inclusief die verzoekers die medische behandeling nodig hebben maar niet kritisch ziek zijn, geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië). Het wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt dat betrokkene op materieel, fysiek of psychologisch vlak dermate specifieke noden heeft dat er sprake is van een uitgesproken kwetsbaarheid die noopt tot bijkomende concrete en individuele waarborgen betreffende de omstandigheden waarin de betrokkene

in Frankrijk zal worden opgevangen. Verder benadrukken we ook dat betrokkene tijdens zijn persoonlijk onderhoud op de DVZ van 05.07.2019 tevens stelde dat er volgens hem geen bepaalde elementen of omstandigheden zijn die zijn deelname aan de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming kunnen bemoeilijken. Vervolgens werd dan ook op basis van artikel 48/9, §1 en §4 van de wet van 15 december 1980 door onze diensten vastgesteld dat betrokkene geen procedurele noden heeft. Zoals reeds werd aangehaald blijkt uit de verklaringen van betrokkene en de elementen aanwezig in het administratieve dossier van betrokkene kan er dan ook niet besloten worden dat er in het geval van betrokkene sprake is van specifieke noden of extreme kwetsbaarheid.

Met betrekking tot de vraag of er een specifieke reden is waarom betrokkene precies een verzoek om internationale bescherming in België wil indienen, verklaarde betrokkene tijdens zijn persoonlijk onderhoud op de DVZ van 05.07.2019 dat dit is omdat België dicht bij Frankrijk was en dat hij wat kennis heeft van het Frans (DVZ, vraag 31). Wat betreft deze door betrokkene opgegeven reden om precies in België een verzoek om internationale bescherming in te dienen, dient te worden opgemerkt dat dat het volgen van betrokkene in diens keuze van het land waar hij een verzoek om internationale bescherming wil indienen nadat zijn verzoek in een andere lidstaat, in casu Frankrijk, werd afgewezen, zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming en om een vrije keuze van de verzoeker om internationale bescherming uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door betrokkene kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule.

De Belgische asielinstantie zal dan ook onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om zijn verzoek om internationale bescherming in België te behandelen.

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om het verzoek om internationale bescherming van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11, art. 16 of art. 17 van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming die aan de Franse autoriteiten toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en art. 18§1d van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013. Betrokkene is eveneens niet in het bezit van de in art. 2 van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten. Bijgevolg moet betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. Betrokkene zal teruggeleid worden naar Frankrijk waar hij aan de bevoegde Franse autoriteiten zal worden overgedragen op de luchthaven van Bordeaux - Mérignac waarna betrokkene zich dient aan te bieden in de prefectuur Gironde (4).

(...)"

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid, van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

Verzoeker bevindt zich in een welbepaalde plaats, zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat *in casu* vast en wordt door de verwerende partij niet betwist.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Onder “middel” wordt begrepen: *“de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden”* (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Daarenboven volgt uit artikel 39/82, § 4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet dat in het kader van de procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid *“De kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingenzaken een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek [doet] van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.”*

2.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend op 04.11.1950 te Rome en goedgekeurd bij Wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de motiveringsplicht zoals voorzien in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Na een theoretische uiteenzetting over de aangehaalde rechtsnormen en beginselen, licht verzoeker zijn middel toe als volgt:

“[...]”

In casu voert verzoeker aan dat er wel degelijk ernstig moet worden gevreesd dat in Frankrijk de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM.

Hoewel de bestreden beslissing, omwille van de lengte en de densiteit van de motivering, de illusie wekt dat een grondig onderzoek werd gevoerd naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht van verzoeker aan Frankrijk, werden bepaalde essentiële systeemfouten in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen niet in aanmerking genomen, hoewel informatie hieromtrent rechtsgeldig werd overgemaakt aan verwerende partij.

8. Door middel van de brief van zijn raadvrouw van 08.10.2019 (stuk nr. 3), had verzoeker informatie overgemaakt aan verwerende partij waaruit duidelijk blijkt dat verzoekers om internationale bescherming

worden geconfronteerd met ernstige obstakels om de beslissingen van de asielautoriteiten in eerste instantie aan te vechten.

Verzoeker verwijst naar het relevant fragment uit de brief van 08.10.2019 (stuk nr. 3, p. 4):

“In het geval dat een beroep moet worden ingediend tegen een negatieve beslissing van de asielautoriteiten, kan juridische bijstand worden toegekend. Desalniettemin zijn er belangrijke tekortkomingen aan de juridische steun die wordt geboden:

“In any event, the current level of compensation is still deemed insufficient by many asylum stakeholders in France and this prevents lawyers from doing serious and quality work for each case.¹³¹ In particular, it is not enough to cover the cost of an interpreter during the preparation of the case.¹³² Lawyers are often court-appointed by the CNDA,¹³³ and only have the address of their clients and no phone numbers for the parties to effectively get in touch. Moreover, most of these lawyers are based in Paris whereas asylum seekers can be living elsewhere in France. Therefore, they often do not meet their clients until the last moment. These lawyers sometimes refuse to assist asylum seekers in writing their appeal and only represent them in court. This makes it difficult for asylum seekers to properly prepare for the hearing. Asylum seekers who are not accommodated in reception centres are therefore on their own to write their appeal and face a high risk of seeing their appeal rejected by order due to insufficient arguments.” (AIDA, p. 40)

Daarenboven zijn er belangrijke belemmeringen voor het betwisten van een negatieve beslissing van de asielautoriteiten voor de bevoegde rechtbank:

“Asylum seekers face several obstacles to challenging a negative OFPRA decision. Although time limits and appeal modalities are translated at the back of the refusal notification, some asylum seekers sometimes do not understand them, in particular those who are not accommodated in reception centres. Applicants are not eligible for support for the preparation of their appeal within the PADA. They can only rely on volunteer assistance from NGOs, whose resources are already overstretched. In addition, reception centres do not officially offer legal assistance regarding the appeal. Their mission is circumscribed to a legal orientation to lawyers and to filling the legal aid request form. In practice, most accommodation centres keep on assisting asylum seekers in writing and challenging their claim to the CNDA.” (AIDA, p. 37)

Ten slotte duurt de asielprocedure zeer lang: de beroepsprocedure voor de CNDA duurt gemiddeld meer dan 8 maanden (AIDA, p. 34).

Uit het voorgaande blijkt dat verzoekers om internationale bescherming die niet in reguliere opvangcentra worden opgevangen, ernstig worden belemmerd in hun toegang tot een effectief rechtsmiddel, doordat zij geen werkelijke juridische bijstand krijgen voor de voorbereiding en behandeling van hun beroep.

Dit is strijdig met artikel 47 van het Handvest van de Europese Unie, artikel 20 en 46 van de herschikte Procedurerichtlijn (Richtlijn 2013/32/EU van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming) en artikel 13 juncto artikel 3 EVRM. verzoekers om internationale bescherming toegang hebben recht op een effectief rechtsmiddel tegen een beslissing dat hun verzoek om internationale bescherming afwijst, en op kosteloze rechtsbijstand en vertegenwoordiging in deze beroepsprocedure.

Article 47 van het Handvest waarborgt namelijk het recht op een effectief rechtsmiddel voor eenieder. De bescherming voorzien door deze bepaling is van toepassing op alle rechten voorzien in het Handvest, waaronder het recht op asiel beschermd door artikel 18 van het Handvest.

Bovendien erkent artikel 46 van de herschikte Procedurerichtlijn specifiek het recht van een verzoeker om internationale bescherming op een daadwerkelijk rechtsmiddel.

Daarenboven omvat het recht op een effectief rechtsmiddel voorzien in artikel 47 van het Handvest het recht om advies te krijgen, om te worden verdedigd en vertegenwoordigd, en het recht op kosteloze rechtsbijstand in situaties waar de betrokken persoon voldoende bestaansmiddelen ontbreekt.

Ook waarborgt artikel 20 van de Procedurerichtlijn het recht van verzoekers om internationale bescherming op kosteloze rechtsbijstand en vertegenwoordiging in deze beroepsprocedure. Alinea 3

benadrukt de lidstaten ervoor moeten zorgen dat de rechtsbijstand en vertegenwoordiging niet willekeurig wordt beperkt en dat de daadwerkelijke toegang tot de rechter voor de verzoeker niet wordt belemmerd.

De bepalingen van het Handvest gelden voor nationale overheden van de lidstaten wanneer zij Unierecht ten uitvoer brengen. Dit is het geval wanneer lidstaten EU-richtlijnen in hun nationale wetgeving en rechtsorde omzetten of wanneer nationale maatregelen worden genomen in toepassing van een EU-verordening (zie HvJ 13 april 2000, Karlsson, C-292/97).

Aangezien de herschikte Procedurerichtlijn specifiek voorziet dat lidstaten het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel en het recht op kosteloze rechtsbijstand van verzoekers om internationale bescherming in beroepsprocedures moeten waarborgen in hun nationale rechtsorde, gelden de bepalingen van het Handvest op de beroepsprocedures die lidstaten in hun nationale rechtsorde openstellen voor asielzoekers.

Ten slotte wordt het recht op een effectief rechtsmiddel voor verzoekers om internationale bescherming ook gewaarborgd door artikel 13 juncto artikel 3 EVRM.

Volgens de rechtspraak van het EHRM, moeten asielzoekers effectief toegang hebben tot een rechtsmiddel in het kader van hun asielprocedure, wat de toegang tot rechtsbijstand inhoudt (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, § 301).

Dat verzoekers om internationale bescherming in Frankrijk, in het bijzonder zij die niet in reguliere opvangcentra worden opgevangen, belemmerd worden in hun toegang tot een effectief rechtsmiddel tegen een negatieve beslissing inzake hun verzoek om internationale bescherming is dus een ernstige tekortkoming in de asielprocedure die een overdracht aan deze lidstaat mogelijks verhindert.

9. Daarenboven dient te worden benadrukt dat uit het AIDA rapport van maart 2019 blijkt dat er een ernstig tekort is aan opvangplaatsen in Frankrijk, en dat in het bijzonder voor alleenstaande mannen en vrouwen het zeer moeilijk is om een opvangplaats te verkrijgen.

Opnieuw verwijst verzoeker naar de brief van zijn raadvrouw van 08.10.2019 dat dit probleem aankaartte (stuk nr. 3, p. 5-6):

“Slechts minder dan de helft van de geregistreerde asielzoekers hebben een opvangvoorziening kunnen bekomen in 2018:

“In 2018, the number of asylum seekers accommodated remained far below the number of persons registering an application. Whereas 128 890 first-time applicants registered in Prefectures (see Statistics), only 56,399 persons were placed in accommodation in the course of the year.³³³ This number reflects severe and persisting shortages in reception capacity, with only 44% of asylum seekers registered by Prefectures in 2018 effectively obtaining accommodation.” (AIDA, p. 83)

Ook is het zo dat alleenstaande mannen en vrouwen slechts moeilijk toegang krijgen tot opvangvoorzieningen, aangezien families en koppels voorrang krijgen:

“In practice, it remains the case that many reception centres have been organised to receive families or couples, thereby making it difficult for single men or women, to be accommodated. Moreover, if the asylum seeker has not succeeded in getting access to a reception centre before lodging his or her appeal, the chances of benefitting from one at the appeal stage are very slim. In case of a shortage of places, asylum seekers may have no other solutions than relying on night shelters or living on the street. The implementation of the national reception scheme intends to avoid as much as possible cases where asylum seekers are homeless or have to resort to emergency accommodation in the long run, yet gaps in capacity persist.” (AIDA, p. 83)”

10. Ten slotte had verzoeker nog benadrukt dat uit het AIDA rapport blijkt dat de omstandigheden van steun en bijstand voor “Dublin terugkeerders” zeer moeilijk zijn.

Opnieuw verwijst verzoeker naar de brief van zijn raadvrouw van 08.10.2019 dat hier specifiek op wees (stuk nr. 3, p. 4-5):

“Op de tweede plaats benadrukt verzoeker dat verzoekers om internationale bescherming die op grond van de Dublin-procedure terug worden overgenomen door Frankrijk in een zeer precare situatie terechtkomen:

“The conditions of support and assistance of Dublin returnees are really complicated. The humanitarian emergency reception centre (Permanence d'accueil d'urgence humanitaire, PAUH) run by the Red Cross based next to Roissy – Charles de Gaulle airport aims to provide people released from the transit zone, after a court decision, with legal and social support. For many years, without any funding to implement this activity, the centre has received Dublin returnees at their arrival at the airport. The returnees are directed towards the centre by the police or the airport services.

Upon their arrival at the airport, the Border Police issues a “safe passage (sauf-conduit) which mentions the Prefecture where the asylum seekers have to submit their claim. This Prefecture may be located far from Paris, in Bretagne for example. The returnees have to reach the Prefecture on their own; no organisation or official service meets them. The centre cannot afford their travel within the French territory due to its funding shortage.

When the relevant Prefectures are in the Paris surroundings, two situations may occur:

(1) On one hand, some Prefectures do not register the asylum claims of Dublin returnees and channel them to the PADA. As it has already been mentioned in the Registration section, access to these platforms is really complicated and some returnees have to wait several weeks before getting an appointment with the organisations running them.

(2) On the other hand, some Prefectures do immediately register the asylum claims of returnees and channel them to OFII in order to find them an accommodation place. The PAUH is the only entity receiving and supporting Dublin returnees upon their arrival in France by Charles de Gaulle airport. Considering the systemic difficulties encountered by the orientation platforms in Paris and its surroundings, several Dublin returnees, after registering their claim, are apt to turn to it in order to complete their asylum claim form or to find an accommodation.” (AIDA, p. 49)“

12. Gelet op de individuele omstandigheden van verzoeker, namelijk een alleenstaande man die terugkeert na overname ten gevolge van de Dublin-III Verordening, is de kans zeer reëel dat indien hij zou moeten terugkeren naar Frankrijk, en aldaar een volgend verzoek om internationale bescherming indient, hij geen plaats zal verkrijgen in een regulier opvangcentrum, en bestaat er dus een ernstig risico dat hij geen toegang zal hebben tot een effectief rechtsmiddel in geval van afwijzing van zijn volgend verzoek.

Dit geheel aan elementen tonen dus aan dat een ernstige tekortkomingen zijn in de asielprocedure in Frankrijk die in het specifieke geval van verzoeker zouden kunnen leiden tot een schending van artikel 3 EVRM.

Verwerende partij had deze elementen minstens moeten onderzoeken, in het licht van de procedurele plicht vervat in artikel 3 EVRM.

Zoals hierboven reeds uiteengezet, hebben lidstaten, overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM, immers de verplichting om een grondig en geïndividualiseerd onderzoek van de situatie van de betrokken te voeren, en moeten zij nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een asielprocedure hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een asielzoeker, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, § 342).

Uit de bestreden beslissing blijkt echter niet dat enigszins onderzoek is gevoerd naar deze drie specifieke tekortkomingen samen bekeken. Er wordt in de bestreden beslissing niet eens melding gemaakt van de brief van verzoekers raadvrouw van 08.10.2019, die nochtans rechtsgeldig is overgemaakt voorafgaand aan de bestreden beslissing (zie ontvangstbewijs van de fax en de verzonden mail, gevoegd aan stuk nr. 3).

Ook wordt er over de effectiviteit van de beroepsprocedure geen woord gerept.

Verwerende partij heeft bijgevolg nagelaten om een deugdelijke en rigoureuze onderzoek te voeren, wat een schending uitmaakt van het procedurele luik van artikel 3 EVRM.

Bovendien is het niet in aanmerking nemen van deze aangevoerde elementen bij de voorbereiding van de bestreden beslissing ook strijdig met het zorgvuldigheidsbeginsel.

Dit beginsel omvat immers de plicht voor de administratie om bij het nemen van de beslissing rekening te houden met alle gegevens van het betreffende dossier en met alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 17 januari 2014, nr. 117.108, RvV 30 oktober 2013, nr. 113.135) (zie C. ADAM, M. MILOJKOVIC, A. WIJNANTS, G. BOLA-SAMBI-BOLOKOLO, K. CUYKENS, E. MICHEL en S. VANDERDONCKT, "De algemene beginselen van behoorlijk bestuur in het vreemdelingencontentieux" in 10 jaar Raad voor Vreemdelingenbetwistingen: daadwerkelijke rechtsbescherming, Brugge 2017, die Keure, p 126).

In casu werd geen rekening gehouden met alle gegevens van het verzoekers dossier.

Bovendien blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing geenszins waarom geen rekening werd gehouden met deze elementen.

Volgens vaste rechtspraak moet een administratieve rechtshandeling, om te voldoen aan de formele motiveringsplicht nochtans afdoende gemotiveerd zijn om de verzoeker toe te laten de redenen te begrijpen die aan de basis liggen van de genomen beslissing en bijgevolg hem toelaten het wettelijk en pertinent karakter van deze beslissing te begrijpen, alsook de opportuniteit om deze in rechte aan te vechten (R.v.St., nr. 191.585, 18 maart 2009, C.E. 14 juin 2002, n° 107.842).

Aangezien de bestreden beslissing niet toelaat aan de verzoeker om te begrijpen waarom geen rekening werd gehouden met de aangebrachte elementen, is de bestreden beslissing duidelijk niet afdoende gemotiveerd, en dient aldus een schending van de formele motiveringsplicht te worden aangenomen.

13. Conclusie: Gelet op het voorgaande, moet worden vastgesteld dat de bestreden beslissing in strijd is met artikel 3 EVRM, het zorgvuldigheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, en met de formele motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en zoals voorzien in artikel 62 van de wet van 15/12/1980 en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991 met betrekking tot de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandeling.

Het aangevoerde middel is voldoende ernstig en kan de vernietiging van de aangevochten akte verantwoorden, zoals vereist door artikel 39/82§ 2 Vw."

Verzoeker voert onder meer de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht en de formele motiveringsplicht in het licht van artikel 3 van het EVRM.

Hij meent dat er wel moet gevreesd worden voor systeemfouten in de beschermingsprocedure en in de opvangvoorzieningen voor verzoekers van internationale bescherming die kunnen resulteren in een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM. Verzoeker erkent dat de beslissing uitgebreid is gemotiveerd maar meent toch dat bepaalde, volgens hem essentiële, systeemfouten in de procedure en de opvangvoorzieningen niet in aanmerking werden genomen, hoewel informatie hieromtrent aan de gemachtigde werd overgemaakt. Verzoeker wijst daarbij op een schrijven van zijn raadsvrouw van 8 oktober 2019, dat hij ook voegt bij zijn verzoekschrift. Verzoeker stelt dat in de bestreden beslissing niet eens melding wordt gemaakt van dit schrijven van zijn raadsvrouw, die nochtans rechtsgeldig werd overgemaakt aan de gemachtigde voor het nemen van de bestreden beslissing. In dit schrijven werd gewezen op drie specifieke tekortkomingen die de gemachtigde had moeten onderzoeken. Nu hij dit heeft nagelaten en er geen rekening werd gehouden met alle elementen van het dossier, acht hij de zorgvuldigheidsplicht en formele motiveringsplicht geschonden.

In dit schrijven van 8 oktober 2019 stelt verzoeker drie ernstige tekortkomingen aangehaald te hebben. Vooreerst heeft hij gewezen op de problematiek van de juridische bijstand tegen een negatieve beslissing van de asielautoriteiten in eerste aanleg. Volgens verzoeker blijkt dat verzoekers van internationale bescherming worden geconfronteerd met ernstige obstakels om de beslissingen van de asielautoriteiten in eerste instantie aan te vechten. Verzoeker geeft daarbij hetzelfde citaat weer uit het AIDA-rapport p. 40 als het citaat dat in de brief van de raadsvrouw was opgenomen. Het citaat stelt vrij vertaald dat de vergoeding voor de advocaten als onvoldoende wordt beschouwd, hetgeen de advocaten ervan weerhoudt om ernstig en kwalitatief werk te leveren. Meer in het bijzonder is het bedrag niet genoeg om de kost van een tolk te vergoeden tijdens de voorbereiding van een zaak. Advocaten hebben vaak enkel het adres van hun cliënten maar geen telefoonnummer zodat ze niet met hen in contact treden. De meeste van de aangeduide advocaten zijn gebaseerd in Parijs terwijl de

verzoekers elders in Frankrijk wonen. Daarom ontmoeten zij hun cliënten pas op het laatste moment. Deze advocaten weigeren soms hun verzoekers bij te staan bij het opstellen van het beroep en vertegenwoordigen hen enkel in de rechtbank. Dit maakt het moeilijk voor verzoekers om zich deftig voor te bereiden op de zitting. Verzoekers van internationale bescherming die niet worden opgevangen in opvangcentra zijn vaak op zichzelf aangewezen om een beroep in te dienen en hebben dan ook volgens deze passage uit het AIDA-rapport een groot risico dat hun beroep wordt verworpen wegens gebrek aan voldoende argumenten. Verzoeker citeert verder uit een ander citaat in het AIDA-rapport p. 37, waarin wordt gesteld dat verzoekers van internationale bescherming verschillende obstakels tegenkomen om een negatieve beslissing van de OFPRA te betwisten. Ook al staan de beroepstermijn en andere beroepsmodaliteiten vermeld op de kennisgeving van de weigeringsbeslissing, vele verzoekers begrijpen die niet, vooral zij die niet worden opgevangen in een opvangcentrum. In de "PADA" krijgen verzoekers geen steun bij de voorbereiding van hun beroep. Deze kunnen enkel beroep doen op vrijwilligershulp van NGO's, wiens middelen reeds schaars zijn. Daarbij komt dat opvangcentra officieel niet instaan voor juridische bijstand bij het beroep. Hun taak is omschreven als het oriënteren naar een advocaat en het invullen van een verzoek tot juridische bijstand. In de praktijk helpen de meeste opvangcentra verzoekers in het opstellen van hun zaak voor de CNDA.

Verzoeker leidt uit deze citaten af dat zij die niet in de reguliere opvangcentra worden opgevangen, ernstig worden belemmerd in hun toegang tot een effectief rechtsmiddel, doordat ze geen werkelijke juridische bijstand krijgen voor de voorbereiding en behandeling van hun beroep. Dit strijdt volgens verzoeker met artikel 47 van het Handvest, met de artikelen 20 en 46 van de Procedurerichtlijn 2013/32/EU van 26 juni 2013 en met artikel 13 *iuncto* artikel 3 van het EVRM. Meer bepaald wijst verzoeker op artikel 20, lid 3, van de Procedurerichtlijn waarin wordt benadrukt dat lidstaten ervoor zorgen dat de rechtsbijstand en vertegenwoordiging niet willekeurig worden beperkt en dat de daadwerkelijke toegang tot de rechter niet wordt belemmerd. Verzoeker ziet hierin een ernstige tekortkoming die een overdracht mogelijk kan verhinderen.

Verder is de raadsvrouw van verzoeker in tweede instantie nog ingegaan op het ernstig tekort aan opvangplaatsen in Frankrijk, vooral dan voor alleenstaande mannen en vrouwen voor wie het zeer moeilijk is een opvangplaats te krijgen. Zij citeert daarbij wederom uit het AIDA-rapport van 2018 waarin op p. 83 vrij vertaald wordt gesteld dat van de 128 890 verzoekers die een eerste verzoek indienden in de prefecturen, enkel 56 399 personen werden opgevangen gedurende het jaar. Enkel 44% van de verzoekers die werden geregistreerd, bekwamen ook effectief opvang. Vele van de opvangcentra zijn georganiseerd om families en koppels op te vangen, zodat alleenstaande mannen en vrouwen het moeilijk hebben om opvang te vinden. Ten derde stipt verzoeker aan dat zijn raadsvrouw in haar brief ook had gewezen op de zeer moeilijke omstandigheden voor Dublinterugkeerders. Volgens het citaat uit het AIDA-rapport zijn de omstandigheden voor Dublinterugkeerders zeer complex en zijn degenen die naar Parijs worden overgevlogen aangewezen op noodhulp van het Rode Kruis die zonder enige financiering terugkeerders opvangen die worden vrijgelaten uit de transitzone. Nadien zijn er prefecturen die beschermingsverzoeken niet registreren en terugkeerders doorsturen naar "PADA" (of lokale oriëntatieplatforms) waarbij het weken kan duren vooraleer men een afspraak krijgt. Andere prefecturen registreren dan weer wel de nieuwe verzoeken en sturen mensen door naar de "OFII" om opvang te verkrijgen.

De Raad stipt aan dat het zorgvuldigheidsbeginsel inhoudt dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden, wat onder meer betekent dat het alle voor de beslissing relevante feiten met zorgvuldigheid moet vaststellen, en dat het met deze feiten rekening moet houden bij het nemen van de beslissing (Cass. 8 april 2011, nr. 212.579). Het legt aan het bestuur de verplichting op om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel omvat de plicht voor de administratie om bij het nemen van de beslissing rekening te houden met alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 17 januari 2014, nr. 117.108, RvV 30 oktober 2013, nr. 113.135).

Verzoeker kan gevolgd worden waar hij stelt dat een administratieve rechtshandeling, om te voldoen aan de formele motiveringsplicht die wordt opgelegd in de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die hieraan ten grondslag liggen. Die motivering moet afdoende zijn om de belanghebbende in staat te stellen terdege te oordelen of het zin heeft zich tegen de beslissing te verweren met de middelen die het recht hem ter beschikking stelt.

Verzoeker stelt terecht dat de naleving van deze vereiste dient geëvalueerd te worden in functie van het principiële doel van de wet van 1991, zijnde: *"toelaten aan degene wie de administratieve bestuurshandeling betreft om de redenen in feite en in rechte te begrijpen die de administratie ertoe geleid hebben de desbetreffende beslissing te nemen en bijgevolg hem toelaten de wettelijkheid en pertinentie van deze beslissing beter te kunnen begrijpen"* (vrije vertaling, C.E., 14 juni 2002, n° 107.842). De bedoeling van de vermelde wettelijke bepaling komt ook neer op het verplichten van de administratie om *"de rechter een grondige basis te bieden voor zijn legaliteitscontrole"*. *"De algemene verplichting om de administratieve handelingen te motiveren maakt eveneens een essentiële garantie uit voor de goede werking, namelijk de legaliteitscontrole van de administratieve bestuurshandelingen"* (vrije vertaling, Dominique Lagasse, la loi du 29/7/1991, J.T., 1991, page 737).

Verzoeker stelt dat, aangezien de bestreden beslissing hem niet toelaat te begrijpen waarom geen rekening werd gehouden met de aangebrachte elementen, de bestreden beslissing duidelijk niet afdoende is gemotiveerd, en aldus een schending van de formele motiveringsplicht moet worden aangenomen.

De Raad stelt vast dat verzoekers raadvrouw inderdaad op 8 oktober 2019, zijnde voor het nemen van de bestreden beslissing, een schrijven heeft overgemaakt waarin de voormelde elementen werden aangehaald, geïllustreerd met de voormelde citaten uit het AIDA-rapport van 2018, uitgebracht in maart 2019. Er blijkt inderdaad *prima facie* niet dat de gemachtigde met dit schrijven heeft rekening gehouden bij het nemen van zijn beslissing, nu geen verwijzing naar dit schrijven is opgenomen in de bestreden beslissing. De Raad kan niet vaststellen dat de in dit schrijven aangehaalde elementen geen pertinentie hebben bij de beoordeling van het risico op een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat.

In de nota met opmerkingen ontkent verweerder niet dat niet naar het schrijven van de raadvrouw van verzoeker is verwezen in de bestreden beslissing. Zij stelt evenwel dat dit de gemachtigde niet kan worden verweten aangezien blijkt dat dit schrijven daags voor het nemen van de beslissing is overgemaakt buiten de kantooruren. Verzoeker diende zich op 9 oktober 2019 aan te melden en op dat ogenblik kon de gemachtigde niet op de hoogte zijn van het schrijven van de raadvrouw. Verder stipt ze aan dat verzoeker reeds in juni een advocaat had en dat de aangehaalde elementen niet van die aard waren dat ze pas op 8 oktober 2019 gekend waren. Verzoeker wist ook reeds op 3 september 2019 dat hij zich op 9 oktober 2019 moest aanmelden. Ter zitting stelt de raadvrouw van verzoeker dat niet kan ontkend worden dat haar schrijven voorlag voor het nemen van de beslissing en dat de gemachtigde er dus had moeten mee rekening houden. Zij stelt dat verzoeker niet wist dat de beslissing op 9 oktober 2019 zou genomen worden en dat er geen sprake is van opzet om het de gemachtigde moeilijk te maken. Ze stipt aan dat verzoeker de beslissing pas om 11u ter kennis geeft gekregen zodat de gemachtigde wel de tijd had om rekening te houden met haar schrijven van daags voordien. Verweerder verwijst in de nota naar een arrest van de Raad waarbij de Raad van oordeel is dat de gemachtigde geen rekening kon houden met een schrijven van 30 september 2014 dat werd verstuurd na de kantooruren, terwijl de beslissing dezelfde dag werd genomen. De raadvrouw van verzoeker stipt aan dat de situatie niet dezelfde is, nu zij daags voor het nemen van de beslissing haar schrijven had overgemaakt. Ook al moet erkend worden dat de *timing* van de raadvrouw van verzoeker eerder ongelukkig te noemen is, kan de Raad niet anders dan vaststellen dat het schrijven inderdaad rechtmatig werd overgemaakt voor het nemen van de bestreden beslissing en dat de gemachtigde met dit schrijven, dat niet van alle pertinentie is ontdaan, had moeten rekening houden. Verzoeker wist inderdaad reeds op 3 september 2019 dat hij zich op 9 oktober 2019 moest aanmelden, maar uit de bijlage 26 die zich in het administratief dossier bevindt en die verweerder heeft gevoegd aan de nota blijkt dat verzoeker zich al vele malen opnieuw had moeten aanmelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Verzoeker had zich sedert zijn beschermingsverzoek al moeten aanmelden op 18 juni 2019, op 2 juli 2019, op 8 juli 2019, op 26 juli 2019 en op 3 september 2019. Hij kon dus niet per se verondersteld worden te weten dat op 9 oktober 2019 wel een beslissing zou genomen worden en hem ter kennis zou gebracht worden. De Raad kan niet verifiëren of de beslissing inderdaad om 11 u aan verzoeker is ter kennis gebracht, aangezien dit niet is vermeld op de kennisgeving, maar het punt blijft dat het schrijven reeds daags voor het nemen van de beslissing per fax was ter kennis gebracht aan de gemachtigde. In deze verschilt de huidige situatie dan ook op een essentieel punt van het arrest dat door verweerder in de nota is geciteerd. Het feit dat verzoeker reeds enige tijd een advocaat had en dat elementen zijn aangehaald die ook eerder konden worden aangevoerd, doet hieraan geen afbreuk. Ten overvloede merkt de Raad op dat de gemachtigde, ondanks het feit dat hij op 8 oktober 2019 reeds dit schrijven heeft gehad, het tot heden niet nodig heeft geacht de beslissing in te trekken en toch rekening te houden met het schrijven van de raadvrouw van verzoeker. De Raad kan hier evenwel begrip voor

opbrengen indien blijkt dat met de elementen aangehaald in het schrijven hoe dan ook werd rekening gehouden. Ter zitting stelt verweerder ook dat met de elementen in de brief toch is rekening gehouden. Dit vergt dan ook een nader onderzoek.

De Raad stelt vast dat de gemachtigde zich inderdaad ook gebaseerd heeft op hetzelfde rapport om diens onderzoek te voeren naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM. Bijgevolg, indien kan blijken dat de gemachtigde spontaan heeft rekening gehouden met de door verzoekers raadsvrouw aangehaalde elementen, dan zou verzoeker geen belang hebben bij het feit dat de gemachtigde met dit schrijven geen rekening heeft gehouden en hiermee *prima facie* inderdaad het zorgvuldigheidsbeginsel en de formele motiveringsplicht, meer bepaald zoals neergelegd in artikel 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft geschonden.

Verzoeker voert aan dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat er onderzoek werd gevoerd naar de door zijn raadsvrouw aangehaalde drie specifieke tekortkomingen, hij benadrukt daarbij het element over de effectiviteit van de beroepsprocedure.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing wel degelijk werd rekening gehouden met de aangehaalde problematiek voor toegang tot de procedure voor Dublinterugkeerders en ook werd ingegaan op de problematiek van zeer moeilijke opvang voor alleenstaande mannen en vrouwen. Verzoeker heeft echter *prima facie* wel een punt waar hij aanstipt dat niet is ingegaan op de door hem aangehaalde problematiek van de rechtsbijstand in de beroepsfase, hetgeen inderdaad een invloed heeft op het recht op een effectief rechtsmiddel zoals neergelegd in de door verzoeker opgesomde hogere rechtsnormen zoals artikel 47 van het Handvest of de artikelen 20 en 46 van de Procedurerichtlijn of de artikelen 3 *iuncto* 13 van het EVRM. De Raad herhaalt dat dit punt pertinent is in het licht van het onderzoek naar eventuele systeemfouten in de procedure betreffende de internationale bescherming in de verantwoordelijke lidstaat. Het citaat haalt immers onder meer aan dat verzoekers die niet in een opvangcentrum opvang hebben gekregen vaak aan zichzelf zijn overgelaten om een beroep op te stellen. Het citaat stelt immers “*Asylum seekers who are not accommodated in reception centres are therefore on their own to write their appeal and face a high risk of seeing their appeal rejected by order due to insufficient arguments.*” Tegelijk blijkt dat verzoeker, die reeds een afgewezen beschermingsverzoek in Frankrijk heeft en dus enkel een volgend verzoek kan indienen in Frankrijk, inderdaad vermoedelijk niet in een opvangcentrum terecht zal komen. In de bestreden beslissing wordt overigens aangehaald dat er bij een volgend verzoek de mogelijkheid bestaat om de materiële opvang te beperken of in te trekken, hetgeen ook steun vindt in het AIDA-rapport. Ook al kan de Raad de gemachtigde *prima facie* volgen dat het beperken van materiële opvang bij een volgend verzoek op zich conform de Opvangrichtlijn 2013/33/EU is, dan nog kan niet voorbijgegaan worden aan de gevolgen die dit heeft voor de rechtsbijstand in beroep in de verantwoordelijke lidstaat. Hieruit blijkt *prima facie* dat verzoeker belang heeft bij zijn argument met betrekking tot de rechtsbijstand in beroep voor verzoekers die zich niet in een opvangcentrum bevinden.

Zowel in het verzoekschrift als ter zitting wordt door de raadsvrouw van verzoeker gewezen op het punt dat de beslissing niet ingaat op de problematiek van de rechtsbijstand in beroep en de gevolgen hiervan voor het effectief rechtsmiddel. Verweerder repliceerde ter zitting dat toch met dit element rekening zou gehouden zijn nu in de bestreden beslissing staat dat Frankrijk onafhankelijke beroepsinstanties kent en men de mogelijkheid heeft beroep in te dienen tegen detentie. De Raad kan *prima facie* niet aannemen dat een loutere verwijzing naar het feit dat Frankrijk onafhankelijke beroepsinstanties kent en de vermelding dat een beroep tegen detentie mogelijk is, inhoudt dat rekening is gehouden met de door verzoeker aangehaalde problematiek van de rechtsbijstand in beroep, specifiek voor verzoekers die zich niet in een opvangcentrum bevinden.

Bijgevolg weerhoudt verzoeker een belang bij zijn aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991. Waar verweerder in de nota tracht tegemoet te komen aan deze tekortkoming in de bestreden beslissing, moet de Raad *prima facie* vaststellen dat men niet *a posteriori* tegemoet kan komen aan een gebrek in de formele motiveringsplicht of zorgvuldigheidsplicht.

Prima facie wordt een schending aangenomen van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de formele motiveringsplicht in het licht van artikel 3 van het EVRM.

Het middel is in de aangegeven mate ernstig.

2.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2, van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Deze laatste voorwaarde is onder meer vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM.

Gelet op het ernstig bevinden van een middel dat gerelateerd is aan artikel 3 van het EVRM, waarnaar verzoeker bij de uiteenzetting van zijn moeilijk te herstellen ernstig nadeel verwijst, moet *in casu* aangenomen worden dat de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is aangetoond.

Hieruit volgt dat is voldaan aan de derde cumulatieve voorwaarde.

Aangezien is voldaan aan de drie cumulatieve voorwaarden, wordt de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing geschorst.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid, van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 9 oktober 2019 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientig oktober tweeduizend negentien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

A. MAES